

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia ...6 meje..... 2020 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M
Sp. k. w sprawie zgodności:

- 1) art. 67j ust. 7 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. 2019 r. poz. 1127) z:

art. 45 ust. 1, art. 78, art. 77 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 ust. 1 oraz art. 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.);

- 2) art. 67k ust. 4 ustawy wymienionej w punkcie pierwszym z:

art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 Konstytucji oraz art. 6 ust. 1 oraz art. 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.),

p o s t a n a w i a:

- 1) **nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg w zakresie badania zgodności:**
 - a) **art. 67j ust. 7 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. 2019 r. poz. 1127) z art. 45 ust. 1, art. 78, art. 77 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 Konstytucji,**
 - b) **art. 67k ust. 4 tej ustawy z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 Konstytucji;**
- 2) **odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu w pozostałym zakresie.**

Piotr Pszczółkowski

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 21 stycznia 2020 r., M Sp. k. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez radcę prawnego ustanowionego pełnomocnikiem z wyboru, wystąpiła z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego.

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Do Spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w Ł. (dalej: Wojewódzka Komisja) z lutego 2019 r. (sygn.), po rozpoznaniu wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego z udziałem skarżącej stwierdzono, że przebieg leczenia pacjenta w podmiocie leczniczym skarżącej w okresie od kwietnia do kwietnia 2016 r. był niezgodny z aktualną wiedzą medyczną i stanowi zdarzenie medyczne w rozumieniu art. 67a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (ówcześnie: Dz. U. z 2017 r. poz. 1318, ze zm.; obecnie: Dz. U. 2019 r. poz. 1127; dalej: ustawa o prawach pacjenta) oraz orzeczono o kosztach postępowania.

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji z kwietnia 2019 r. (), po ponownym rozpoznaniu sprawy, utrzymano w całości orzeczenie z lutego 2019 r.

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji z października 2019 r. (sygn.), oddalono skargę skarżącej o stwierdzenie niezgodności z prawem ww. orzeczenia z kwietnia 2019 r.

Zaświadczeniem z grudnia 2019 r., Wojewódzka Komisja (sygn.) wydała pacjentowi tytuł wykonawczy zgodnie z art. 67k ust. 4 ustawy o prawach pacjenta.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 11 lutego 2020 r., skarżąca – na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) – została wezwana do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej. Pismem z 20 lutego 2020 r. skarżąca – dochowując przewidzianego prawem terminu – odpowiedziała na doręczone jej zarządzenie.

Treść kwestionowanych przepisów ustawy o prawach pacjenta jest następująca:

– art. 67j ust. 7: „W terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem podmiotowi składającemu wniosek, kierownikowi podmiotu leczniczego prowadzącego szpital oraz ubezpieczycielowi, o których mowa w art. 67i ust. 2, przysługuje prawo złożenia do wojewódzkiej komisji umotywowanego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy”;

– art. 67k ust. 4: „W przypadku, o którym mowa w ust. 3, wojewódzka komisja wystawia zaświadczenie, w którym stwierdza złożenie wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego, wysokość odszkodowania lub zadośćuczynienia oraz fakt nieprzedstawienia propozycji, o której mowa w ust. 3. Zaświadczenie stanowi tytuł wykonawczy. Przepisy działu II tytułu I części trzeciej Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia wymogi określone w tej ustawie oraz, czy nie jest oczywiście bezzasadna

2. Badana skarga w zakresie, w jakim kwestionuje zgodność art. 67j ust. 7 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (ówcześnie: Dz. U. z 2017 r. poz. 1318, ze zm.; obecnie: Dz. U. 2019 r. poz. 1127; dalej: ustawa o prawach pacjenta) z art. 45 ust. 1, art. 78, art. 77 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 Konstytucji oraz zgodność art. 67k ust. 4 tej ustawy z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 Konstytucji, spełnia wymagania formalne określone w ustawie oraz nie jest oczywiście bezzasadna.

Skarga konstytucyjna została złożona przez radcę prawnego, ustanowionego dla skarżącej pełnomocnikiem z wyboru (art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK). Skarżąca wyczerpała przysługującą jej drogę prawną. Dochowany został również trzymiesięczny termin wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK). Skarżąca udokumentowała datę doręczenia wydanego w sprawie orzeczenia (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK), od którego – jak oświadczyła – nie wniosła nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p. TK).

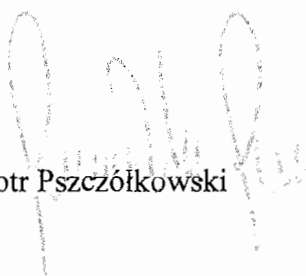
Skarga przedstawia stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p. TK). Adekwatnie zarówno do treści orzeczenia wydanego w sprawie, jak i do zarzutów sformułowanych w skardze, określony został przedmiot zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK). Skarżąca przedstawiła także argumenty uprawdopodobniające zarzut naruszenia – wskutek zastosowania kwestionowanych przepisów – przysługujących jej konstytucyjnych wolności lub praw (art. 53

ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p. TK). Skarga nie jest również oczywiście bezzasadna (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK).

3. Badana skarga w zakresie, w jakim kwestionuje zgodność art. 67j ust. 7 oraz art. 67k ust. 4 ustawy o prawach pacjenta z art. 6 ust. 1 oraz art. 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.), nie spełnia – określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK – wymogu wskazania konstytucyjnej wolności lub prawa skarżącej oraz sposobu ich naruszenia w sprawie objętej wniesioną skargą.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wielokrotnie podkreślano, iż naruszenie norm prawa międzynarodowego – chociażby wyrażały one konkretne podmiotowe prawa jednostki – nie może stanowić podstawy skargi konstytucyjnej. Wzorzec kontroli w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem skargi mogą stanowić wyłącznie normy konstytucyjne. Jak bowiem wynika z art. 79 ust. 1 Konstytucji, wolności lub prawa, których ochrony – w drodze skargi konstytucyjnej – domaga się skarżąca, muszą mieć swoje źródło w samej ustawie zasadniczej. Wynika to jednoznacznie z użytego w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK zwrotu „konstytucyjne wolności lub prawa” (zob. np. wyroki z: 8 czerwca 1999 r., sygn. SK 12/98, OTK ZU Nr 5/1999, poz. 96; 6 lutego 2002 r., sygn. SK 11/01, OTK ZU nr 1/A/2002, poz. 2; 11 października 2016 r., sygn. SK 28/15, OTK ZU A/2016, poz. 79 oraz postanowienie z 5 lipca 2011 r., sygn. SK 3/10, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 64).

4. W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

Piotr Pszczołkowski

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącej przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na pkt 2 powyższego postanowienia, w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.